

визначити, чи відповідає фактична структура підприємства його штату. На цьому етапі аудитор повинен ознайомитись з працівниками, які контролюють нарахування заробітної плати, ознайомитись із оформленням первинних документів на підприємстві та відповідності показників бухгалтерської звітності до реєстрів бухгалтерського обліку.

Після проведення усіх необхідних перевірок та спостережень, аудитор або аудиторська група згідно з результатами повинна скласти звіт та вказати у ньому всю інформацію, яка стосується виявлених порушень. Аудитор повинен вказати свої зауваження та надати рекомендації.

До можливих порушень належать:

- неправильні розрахунки по визначенню обсягів робіт;
- неправильне застосування тарифних ставок на підприємстві;
- не правильно або взагалі не ведуться таблиці обліку робочого часу;
- приховування наявних прибутків з метою ухилення сплати податків [3].

У разі виявлення порушень і помилок у бухгалтерському обліку, які призводять до викривлення та перекручення усієї звітності, до винних та причетних осіб можуть бути застосовані санкції, а також адміністративна та кримінальна відповідальність.

Основною проблемою при проведенні аудиту розрахунків з оплати праці є неправильна організація цього процесу з боку підприємства, недотримання належних нормативно-правових актів. Для вирішення цих проблем можна застосовувати такі заходи:

- розподіл підрахунків між бухгалтерами, що в свою чергу призведе до більш оперативного та якіснішого контролю за правильністю розрахунків оплати праці та всіх інших виплат;
- значної уваги потребує вдосконалення рівня застосування комп'ютерних технологій на підприємстві. При наявності професійних програм, процес проведення аудиту розрахунків з оплати праці міг би стати значно простішим і менш затратним.

Отже, аудит розрахунків з оплати праці є найбільш важливим процесом перевірки правомірності діяльності підприємства. Якщо аудит на підприємстві буде проводитись систематично, це дасть можливість достовірно оцінити стан діяльності підприємства та розвиток у ньому трудових відносин в цілому.

Література:

1. Про аудиторську діяльність: Закон України від 21 квітня 2011 р. N 3265-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 43. – Ст. 448
2. Аудит: навчальний посібник / уклад. Бержанір І. А. – Умань: ВПЦ «Візаві», 2018. – 230 с.
3. Дем'янишина О. А. Особливості обліку розрахункових операцій позик за міжнародними стандартами / О. А. Дем'янишина, І. А. Бержанір // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Розвиток освіти, науки, економіки в умовах інтеграційних процесів», 20 квітня 2017 року, м. Вінниця. – Т. 1. – Ч. 1 – Вінниця, 2017. – С. 119–121.

ДЕМЧЕНКО Т.А.,

к.е.н., доцент, професор кафедри фінансів, обліку та економічної безпеки
Уманського державного педагогічного університету

ЗНАЧЕННЯ ОБЛІКУ НЕОБОРОТНИХ АКТИВІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Необоротні активи відіграють важливу роль у формуванні капіталу підприємства. А тому у процесі управління необоротними активами на підприємстві вирішуються такі комплекси управлінських завдань, як обґрунтування можливих форм оновлення основних засобів, визначення потреби в їх нарощенні та можливих способів розширення, формування необхідних фінансових ресурсів для придбання, підвищення ефективності використання введених в дію основних засобів. Справді вірна та обґрунтована побудова обліку необоротних активів на підприємстві має значний вплив на якість обліку та контролю в цілому.

Кваліфікованому спеціалісту одразу видно, що без уміння правильно і швидко оцінювати вартість будь-якого бізнесу, неможливо створення середнього класу власників, стійкого і динамічного розвитку ринкових умов, запобігання фінансових пірамід, економічного беззаконня, недовіри партнерів інвесторів, а в кінцевому результаті створення законного і чесного економічного мікро - та макроклімату. На такому умінні засновано функціонування економіки Німеччини, Франції, США, Японії та інших розвинутих країн.

Доцільно зауважити, що достовірність даних фінансової звітності підприємства повинна досягатись систематизацією оцінки активів підприємства, зокрема основних засобів, що забезпечені діючими правилами і нормативно-правовою базою держави.

З нашої точки зору, спосіб оцінки повинен вибиратись залежно від завдань, які вирішує підприємство та пріоритетів його розвитку, вибору об'єктивних методів оцінки, можливостей конвертації об'єкта оцінки у грошові кошти та інші.

Проблемам, пов'язаним із визначенням та застосуванням оцінки активів, зокрема основних засобів, завжди приділялось багато уваги вченими – економістами. На сьогоднішній день ці питання досі не мають єдиного вирішення, а тому залишаються такими актуальними.

Саме тому вважаємо доцільним дослідити та проаналізувати правильність вибору оцінки необоротних активів підприємств, що можливе лише при створенні системи практичних інструментів, використання яких забезпечить розкриття інформації щодо ефективного функціонування основних засобів та розробки на її основі напрямків залучення або перерозподілу ресурсів підприємства на користь більш ефективної його діяльності.

Процес організації і вибору оцінки є найбільш важливим моментом функціонування підприємства. На нашу думку, підходити до спрямованості вибору оцінки на підприємстві можна виходячи з наступних теоретичних і практичних міркувань:

- систематизація оцінки повинна свідчити про науково-дослідну природу процесу оцінки. Незалежно від того, яким є дослідження – кількісним чи якісним - воно виконується у чіткому порядку, відповідно до формальних правил у сфері дослідження економічних наук;

- об'єктом дослідження є оцінка основних засобів. Деякі види оцінки зосереджені на вивченні способів її виконання, оптимальність яких забезпечує узгодженість з визначеною практикою (наприклад, наскільки рівень залишкової вартості основних засобів підприємства відповідає рівню їх справедливої вартості, або просто з'ясуванням здатності активу приносити економічну вигоду підприємству);

- оцінка проводиться згідно з П(С)БО. За умов їх правильного тлумачення та коментарю в практичній діяльності підприємств досягається відповідність облікової вартості рівню справедливої. Незалежно від того, на чому зосереджено оцінювання активів, елемент для порівняння і ухвалення рішень є завжди. Іноді критерії, за якими приймається рішення з питання застосування відповідних методів оцінки, ефективності використання необоротних активів для підвищення інвестиційної привабливості підприємства, впливають з офіційного переліку питань з регулювання та економічної політики держави, що визначаються заздалегідь, до початку діяльності підприємства. Проте офіційні цілі є не єдиним джерелом критеріїв, що застосовуються на практиці;

- повинна бути мета, задля досягнення якої основні засоби підприємства оцінюються для забезпечення інформації для прийняття рішень внутрішніми та зовнішніми користувачами фінансової звітності [1].

Господарська діяльність вітчизняних підприємств свідчить про суттєві труднощі реалізації не тільки їх оцінки, а і контролю основних засобів як специфічного виду засобів праці на підприємстві [2]. Треба відмітити, що в сучасних умовах господарювання, відсутність належної системи контролю позбавляє управлінців достовірної інформації про фактичний стан необоротних активів, а це в свою чергу може призвести до значних зловживань з боку безпосередніх користувачів цих активів (неправомірне використання, крадіжки), необґрунтованого підвищення рівня витрат на підприємстві, а також зрушень налагодженого ритму функціонування підприємства.

Література:

1. Бернстайн Л.А. *Анализ финансов отчетности: теория, практика и интерпретация: Пер. с англ.* / [Гл. Редактор серии проф. Я.В. Соколов]. – М.: Финансы и статистика, 1996. – 624с.
2. *Діяльність підприємств / Офіційний сайт Державної служби статистики України. [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/menu/menu_u/sze.htm.*